

Nr 867

Av herr **Rimås m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 167, med förslag till varumärkeslag m. m.*

I gällande varumärkeslag (SFS 1934: 62, 4 §) och lag om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar (SFS 1934: 63, 1 §) åtnjuter svenskt kommunalt vapen skydd mot missbruk i näringsverksamhet. Enligt departementschefens av riksdagen år 1934 godkända uttalande är detta skydd ej begränsat till enbart de av Kungl. Maj:t fastställda vapnen utan gäller utan inskränkning alla svenska kommunala vapen (prop. 1934: 4, s. 40). Under senare år har utvecklingen alltmera gått därhän, att köpingar och kommuner i enlighet med sin månghundraåriga rätt att själva bestämma i sina heraldiska angelägenheter antagit vapen som symbol för sin självstyrelse utan att underställa beslutet om vapnets antagande någon statlig myndighet. Det kan omnämnas, att de vapen det här gäller av den heraldiska sakkunskapen anses representera synnerligen god heraldik.

I den nu framlagda propositionen (nr 167) med förslag till varumärkeslag m. m. har utan närmare utredning och utan berörda parter hörande godtagits ett förslag av heraldiska nämnden i riksarkivet (s. 223), att skyddet skulle avse endast statligt fastställda vapen och sådana vapen, som före den nuvarande lagens ikraftträdande den 1 juli 1934 otvetydigt vunnit hävd. De sakkunnigas förslag i 1 § lagen om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar att skyddet liksom i gällande lag skulle avse "svenskt kommunalt vapen" (s. 221 f.) har i enlighet med heraldiska nämndens uppfattning i frågan ändrats till "svenskt kommunalt vapen, som är vederbörligen fastställt eller av ålder brukat". Ett godtagande av detta förslag skulle innebära, att ett betydande antal fullt korrekta köpings- och kommunvapen, som antagits under senare år utan följande statlig fastställelse, plötsligt skulle förlora det rättsskydd, som de hitintills haft, vilket gärna ej kan vara följdriktigt, då lagförslaget i övrigt innebär en väsentlig utvidgning av skyddet. Det kan här framhållas, att Svenska stadsförbundet och Svenska landskommunernas förbund enligt vad som framgår av propositionen (s. 19 f.) ej beretts möjlighet att avgiva yttrande i denna ej oväsentliga kommunala angelägenhet.

Med vapen, som är av ålder brukat, avses främst ett mycket ringa antal — sammanlagt ej överstigande tio — icke statligt fastställda äldre landskaps-, läns- och stadsvapen, vilka enligt heraldiska nämnden fortfarande skulle vara skyddade. Men det måste framstå som betydligt mycket mera angeläget, att de vapen, som tillkommit under senare år — ofta som en följd av storkommunindelningens genomförande — och i framtiden antages av

städer, köpingar och kommuner, i likhet med vad som nu gäller åtnjuter rättsskydd oberoende av statlig fastställelse, vilken senare började tillämpas först på 1930-talet.

Under åberopande av vad som här ovan anförts hemställes,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:t:s proposition nr 167 måtte besluta, att någon inskränkning av det nu förekommande skyddet för kommunala vapen ej sker och att 1 § första stycket i den föreslagna lagen om skydd för vapen och vissa andra officiella beteckningar får följande lydelse: "I näringsverksamhet må ej utan vederbörligt tillstånd i varumärke eller annat kännetecken för varor eller tjänster användas statsvapen, statsflagga eller annat stats-
emblem, statlig kontroll- eller garantibeteckning, annan beteckning, vilken såsom hänsyftande på svenska staten giver kännetecknet en officiell karaktär, eller svenskt kommunalt vapen."

Stockholm den 3 november 1960

S. Rimås

Gunnar Larsson
i Luttra

Sven Svensson
Krokstorp

Yngve Hamrin

Sven Persson
